

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/73/2019
Identifikačné číslo spisu: 1112221760
Dátum vydania rozhodnutia: 28.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1112221760.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Invescorp, s. r. o., Betliarska 12, Bratislava, IČO: 36 737 623, právne zastúpeného: Advokátska kancelária Patassy, s. r. o., so sídlom Trenčianska 47, Bratislava, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a. s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpeného: Škubla & Partneri, s. r. o., advokátkou kanceláriou so sídlom Einsteinova 25, Digital Park II, Bratislava, o zaplatenie 1 081 289,24 eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 33Cb/126/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. apríla 2019, č. k. 1Cob/156/2018-726, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmieta.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 18. apríla 2019, č. k. 1Cob/156/2018-726 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 21. júna 2018, č. k. 33Cb/126/2012-539 (druhý v poradí), ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 081 289,24 eura a nahradiť žalobcovi 100% trov konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (II. výrok). Súčasne zamietol návrh žalovaného na prerušenie odvolacieho konania z 20. marca 2019 a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému vo výške 100% (I. a III. výrok). 2. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplynulo, že sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie i s jeho odôvodnením. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalovaného uviedol, že sa prvom rade zaoberal návrhom žalovaného na prerušenie odvolacieho konania do skončenia trestného konania v zmysle ust. § 162 ods. 1 písm. a/ CSP konštatujúc, že v danom prípade by žalovaným navrhovaný postup (prerušenie odvolacieho konania o poddĺžnickej žalobe do skončenia trestných konaní o žalovaným uvádzaných trestných činov) predstavoval podľa názoru odvolacieho súdu neprípustnú prejudicialitu naprieč viacerými (nielen trestnými), ale aj na trestné konanie nadväzujúcimi nasledujúcimi ďalšími súdnymi

konaniami. Konanie o poddĺžnickej žalobe je závislé len od rozhodnutia otázok, ktoré sú riešené v exekučnom konaní, výsledok trestného konania sám o sebe (bez ohľadu na to, k akému výsledku dospejú v uvedenom trestnom konaní orgány činné v trestnom konaní) nie je pre prebiehajúce konanie relevantný a nepredstavuje podľa názoru odvolacieho súdu dôvod na prerušenie konania v zmysle ust. § 162 ods.1 písm. a/ CSP, preto návrh žalovaného na prerušenie odvolacieho konania zamietol.

3. Odvolací súd poukazuje na ust. § 52 ods. 1, 2, 3, § 61 a ods. 1, 2, § 63 ods. 1 písm. b/, § 93 ods. 1 písm. a/, § 94 ods. 1, 2, § 95 ods. 1 písm. a/, b/, § 95 ods. 3, § 96 ods. 2, 3, § 97, § 103, § 104 Exekučného poriadku zhrnúc skutkový stav veci zistený súdom prvej inštancie a ktorý nebol medzi stranami sporný konštatoval, že žalobca ako oprávnený podal dňa 30. júna 2009 na Okresný súd Bratislava I ako na príslušný exekučný súd návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému, obchodnej spoločnosti KENTI, spol. s r. o., pre vymoženie istiny vo výške 1 079 489,68 eur, trov právneho zastúpenia vo výške 1 783,06 eur a poplatku za vydanie poverenia vo výške 16,50 eur, celkovo vo výške 1 081 289,40 eur. V predmetnej exekučnej veci príslušný exekučný súd udelil dňa 8. júla 2009 súdnemu exekútorovi JUDr. Martinovi Hermanovskému poverenie na vykonanie exekúcie vedenej pod sp. zn. EX 1164/09, pričom poverený súdny exekútor dňa 24. júla 2009 vydal upovedomenie o začatí exekúcie a súčasne príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Predmetný príkaz bol doručený právnenému predchodcovi žalovaného dňa 24. júla 2009. Dňa 18. augusta 2009 poverený súdny exekútor vydal v súlade s ust. § 96 Exekučného poriadku exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie, ktorým prikázal právnenému predchodcovi žalovaného, aby po doručení tohto príkazu: i/ zablokoval na účtoch povinného vedených u žalovaného ako banky zvýšenú sumu predbežných trov exekúcie aj vo výške 39 551,93 eur (celkovo sumu 1 191 541,44 eur) a súčasne prikázal vyplatiť z bankových účtov povinného vedených u žalovaného sumu vo výške vymáhanej pohľadávky žalobcu zvýšenú o vyššie uvedené predbežné trovy exekúcie a to na bankový účet súdneho exekútora. Exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie bol právnenému predchodcovi žalovaného doručený dňa 18. augusta 2009. Napriek skutočnosti, že právnenému predchodcovi žalovaného boli vyššie uvedené podania povereného súdneho exekútora riadne doručené, právny predchodca žalovaného nepostupoval v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku (predovšetkým ust. § 96 ods. 3 EP). V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že základnou povinnosťou poddĺžnikov v exekučnom konaní je, aby svoj záväzok svojmu veriteľovi, ktorým je povinný v danom exekučnom konaní, po doručení príkazu na začatie exekúcie splnil a po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým boli námietky zamietnuté, poskytl plnenie, zodpovedajúce ich záväzku voči povinnému, priamo oprávnenému. Právo oprávneného dožadovať sa plnenia od poddĺžníka vzniká až doručením exekučného príkazu poddĺžníkovi, t. j. až od tohto momentu vzniká oprávnenému v exekučnom konaní právo uplatňovať pohľadávku povinného pod vlastným menom a na vlastný účet. Ak poddĺžnik po doručení exekučného príkazu neposkytne dobrovoľne plnenie oprávnenému z exekučného titulu, musí si svoje právo na plnenie voči poddĺžníkovi oprávnený uplatniť na súde poddĺžnickou žalobou. V zmysle § 103 Exekučného poriadku poddĺžnickou žalobou oprávnený vo vlastnom mene uplatňuje voči banke nárok na zaplatenie súm, na ktoré by mal právo, ak by banka neporušila svoje povinnosti v zmysle vyššie citovaných ustanovení § 95 až 99 Exekučného poriadku. Oprávnený na dosiahnutie úspechu v sporovom konaní o poddĺžnickej žalobe musí preukázať nasledovné predpoklady:

1. vznik práva oprávneného na vyplatenie peňažných prostriedkov na účte povinného; porušenie niektorej povinnosti banky, ktorú jej ukladá zákon v § 95 až 99 Exekučného poriadku;
3. reálne ukrátenie oprávneného postupom banky o vyplatenie súm, na ktoré by mal inak nárok;
4. príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti banky a reálnym ukrátením oprávneného zo strany banky.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade boli naplnené všetky predpoklady pre úspešné podanie poddĺžnickej žaloby, v rámci ktorej sa žalobca domáhal voči žalovanému svojich nárokov na zaplatenie sumy, na ktorú by mal právo, ak by banka neporušila svoje povinnosti v zmysle vyššie citovaných ustanovení § 95 až 99 Exekučného poriadku. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že na účtoch vedených v prospech povinného u právneho predchodcu žalovaného ako banky sa v čase doručenia exekučného príkazu, ktorým poverený súdny exekútor prikázal žalovanému (jeho právnenému predchodcovi), aby po doručení tohto príkazu zablokoval na účtoch povinného vedených u žalovaného ako banky stanovenú sumu a súčasne prikázal vyplatiť z bankových

účtov povinného vedených u žalovaného sumu vo výške vymáhanej pohľadávky žalobcu zvýšenú o vyššie uvedené predbežné trovy exekúcie a to na bankový účet súdneho exekútora, nachádzalo dostatočné množstvo finančných prostriedkov, teda žalovanému nebránil vo vyplatení vymáhanej pohľadávky spolu s trovami exekúcie nedostatok finančných prostriedkov na predmetných účtoch. V danom prípade nebolo v rámci konania preukázané a ani sporovými stranami tvrdené, že by poukázaniu finančných prostriedkov z účtu/účtov povinného vedených u žalovaného (jeho právneho predchodcu) bránilo to, že by sa jednalo o peňažné prostriedky, ktoré nepodliehajú exekúcii (§ 104 EP) alebo sú z exekúcie vylúčené (§ 102 EP).

4. Odvolací súd reagujúc na odvolacie námietky žalovaného konštatoval, že excindačná žaloba slúži na ochranu tým osobám, ktoré majú k majetku postihnutému exekúciou také právo, ktoré vylučuje, aby bol tento majetok použitý k nútenému výkonu rozhodnutia, napríklad vlastnícke právo ku konkrétnej exekúciou postihnutej veci. Aktívne vecne legitimovanou osobou na podanie excindačnej žaloby je tretia osoba, t. j. osoba odlišná od účastníkov konania, ktorá tvrdí, že má právo na vec, ktorá bola postihnutá exekúciou, pričom toto právo nepripúšťa exekúciu na túto vec. Pasívne vecne legitimovaným (t. j. žalovaným) je oprávnený. V žalobe sa musí presne špecifikovať vec, ktorej vylúčenia z exekúcie sa tretia osoba domáha. Môže ísť o huteľnú aj nehnuteľnú vec. Dôkazné bremeno o existencii práva k veci nepripúšťaajúce exekúciu zaťažuje tretiu osobu. Neunesenie tohto bremena má za následok zamietnutie žaloby. Súdny exekútor JUDr. Martin Hermanovský vydal dňa 18. augusta 2009v danom exekučnom konaní vyššie špecifikovaný exekučný príkaz a príkaz na úhradu trov exekúcie, ktorý bol rovnaký deň doručený aj žalovanému. Podľa názoru odvolacieho súdu súdny exekútor konal v súlade s ust. § 96 ods. 1 veta práva Exekučného poriadku (účinného v rozhodnom období), kedy exekútor musel do štrnásť dní po uplynutí lehoty na vznesenie námietok proti exekúcii, resp. do štrnásť dní po doručení uznesenia súdu o zamietnutí námietok vydať exekučný príkaz, ktorý bol povinný doručiť oprávnenému, povinnému a v danom prípade banke. V prípade, ak by menovaný súdny exekútor uvedeným zákonom stanoveným spôsobom nepostupoval, bol by povinný vydať príkaz na odblokovanie účtov povinného. V tejto súvislosti odvolací súd konštatoval, že súdny exekútor pri uvedenom postupe neporušil žiadne právne predpisy, naopak postupoval lege artis zákonom stanoveným spôsobom, dodržiavajúc zákonné lehoty stanovené v Exekučnom poriadku a to s poukazom na tú skutočnosť, že nemal vedomosť, že žalovaný ako tretia osoba podal dňa 31. júla 2009 na Okresný súd Bratislava I žalobu v zmysle ust. § 55 ods. 1 Exekučného poriadku (excindačnú žalobu) ako aj návrh na odklad a zastavenie exekúcie (konanie o excindačnej žalobe sa viedlo pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 35Cb/101/2009 a návrh na odklad exekúcie pod sp. zn. 4Er/504/2009). V konaní bolo jednoznačne preukázané, že návrh žalovaného na odklad exekúcie sa dostal do dispozície súdneho exekútora povereného vykonaním samotnej exekúcie až dňa 14. septembra 2009, kedy sa súdny exekútor dozvedel z výzvy konajúceho súdu o podanom návrhu na odklad exekúcie, ako aj o návrhu na zastavenie exekučného konania, t. j. predmetný návrh žalovaného na odklad exekúcie sa dostal do dispozície súdneho exekútora až po vydaní exekučného príkazu a jeho doručení žalovanému. Odvolací súd poukazujúc na ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku konštatoval, že v rozhodnom čase (t. j. po doručení podaného návrhu žalovaného na odklad exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 14. septembra 2009) súdny exekútor nevykonal žiadne úkony bezprostredne smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávneného a jej príslušenstva a teda nedošlo zo strany súdneho exekútora k porušeniu ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku (ďalej aj „EP“), tak ako to uvádzal v konaní žalovaný. Odvolací súd zdôraznil, že napriek dikcii ust. § 52 ods. 3 EP exekučný príkaz nie je rozhodnutím a preto voči vydanému exekučnému príkazu nie je ipso facto v zmysle tohto citovaného ustanovenia prípustný opravný prostriedok. Exekučný príkaz vydaný dňa 18. augusta 2009 v danom exekučnom konaní, teda platil až do skončenia exekučného konania a tento nebol nikdy platne zrušený. Zrušenie exekučného príkazu je oprávnený vykonať len exekučný súd a ani súd konajúci o tejto žalobe (poddlžnícka žaloba) si nemôže prejudiciálne vyriešiť (posúdiť) platnosť vydaného exekučného príkazu a to napriek argumentácii žalovaného, že aj samotný súdny exekútor JUDr. Martin Hermanovský vo svojej výpovedi ako svedok uviedol, že ak by mal vedomosť o podanom návrhu na odklad exekúcie ako súčasť excindačnej žaloby, príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke by nevydal. So zreteľom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že doručením exekučného príkazu žalovanému (jeho právnenému predchodcovi) ako banke vznikla podľa ust. § 96 EP povinnosť exekučný príkaz bez ďalšieho rešpektovať a v zmysle doručeného exekučného príkazu plniť. Odvolací súd

poznamenal, že žiadne zákonné ustanovenie neprisudzuje samotnej banke oprávnenie posudzovať, či je exekučný príkaz vydaný v súlade so zákonom, resp. plnenie na základe vykonaného exekučného príkazu odoprieť/nevykonať. Pokiaľ ide o už vydané exekučné príkazy, odvolací súd konštatoval, že neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by prikazovalo súdnemu exekútorovi tieto zrušiť len z dôvodu, že bol podaný návrh na odklad exekúcie. Exekútor ako osoba nadaná právomocou štátu v oblasti výkonu exekučnej činnosti môže konať len to, čo mu zákon dovoľuje a môže rušiť exekučné príkazy len z dôvodov stanovených zákonom.

5. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný v prejednávacom prípade ani nepreukázal, že by mal v relevantnom čase k majetku povinného, ktorý podliehal exekúcii vedenej v prospech žalobcu ako oprávneného, právo, ktoré vylučuje, aby bol tento majetok použitý k nútenému výkonu rozhodnutia a teda nebol aktívne legitimovaným subjektom na podanie excindačnej žaloby. V tejto súvislosti odvolací súd zdôraznil, že poverený súdny exekútor nevedol exekúciu na peňažné prostriedky v banke (vec), ale viedol exekúciu na pohľadávku povinného, ktorú mal povinný voči banke. Aj keby súd excindačnú žalobu poňal širšie a mal za to, že banka sa v rámci excindačnej žaloby domáhala vylúčenia pohľadávky z exekúcie (takýto extenzívny výklad by bol však v rozpore so samotným gramatickým znením zákona), potom by banka v konaní o takejto excindačnej žalobe nebola nikdy úspešná, pretože nikdy nepreukázala a ani netvrdila, že pohľadávka povinného voči nej je jej pohľadávkou, teda že je vlastne sama sebe veriteľom. Pri excindačnej žalobe žalobca v zásade tvrdí, že on je majiteľom vecí, o ktorých vylúčení z exekúcie žiada, aby súd rozhodol. V posudzovanom prípade bola exekvovaná pohľadávka povinného voči banke, o ktorej banka nikdy netvrdila, že by jej veriteľom nebol povinný, alebo že by ním bola dokonca banka (potom by banka musela byť veriteľom a dlžníkom pohľadávky v jednej osobe). Banka v predmetnom konaní nepreukázala ani existenciu akéhokoľvek iného jej patriaceho práva, ktoré by vylučovalo, aby bol majetok povinného použitý k nútenému výkonu rozhodnutia (napr. tvrdené, ale žalovaným nepreukázané záložné právo žalovaného k pohľadávke povinného z účtu v banke).

6. V tomto kontexte odvolací súd uviedol, že v zmysle vyššie uvedených záverov, súd konajúci v konaní o poddlžnickej žalobe nie je oprávnený (a to ani v rozsahu prejudiciálnej otázky) posudzovať platnosť či neplatnosť exekučného príkazu doručeného banke zo strany súdneho exekútora. S ohľadom na túto skutočnosť a s ohľadom na podstatu konania o poddlžnickej žalobe definovanú v zákone, súd zameral v tomto konaní svoju pozornosť na posúdenie, či vydaný exekučný príkaz spĺňal všetky zákonom definované náležitosti. Za nesporné vyhodnotil to, že exekučný príkaz bol povereným súdnym exekútorom vydaný a riadne doručený žalovanému ako banke. So zreteľom na uvedené dospel k záveru, že predmetný exekučný príkaz spĺňal všetky zákonné náležitosti a žalovaný mal povinnosť v zmysle príslušných ustanovení Exekučného poriadku na základe tohto exekučného príkazu plniť. Konštatoval, že nie je možné nazerať na povinnosti banky ako dlžníka povinného iným spôsobom v závislosti od toho, či je banka súčasne veriteľom povinného alebo nemá (či dokonca v posudzovanom prípade nebude mať) voči povinnému pohľadávku. Takéto rozlišovanie postavenia povinného a banky v exekučnom konaní nemá právny základ v ustanoveniach Exekučného poriadku. Vzťah banky a povinného majúci pôvod v odlišných vzájomných záväzkoch banky a povinného netýkajúcich sa zmluvy o vedení účtu, z ktorej vznikla exekvovaná pohľadávka, nemôže mať pre oprávneného bez ďalšieho žiadne dôsledky ani význam vo vzťahu ku jeho uspokojeniu v rámci exekúcie. Povinnosti banky, ktoré jej vzniknú doručením exekučného príkazu nemôžu závisieť a meniť sa ani podľa toho, aké úkony banka uskutoční po doručení exekučného príkazu. Doručením exekučného príkazu totiž vzniká banke ako dlžníkovi povinného povinnosť vyplatiť oprávnenému splatnú pohľadávku, ktorá povinnosť nie je ničím podmienená ani modifikovaná v závislosti od iných vzťahov banky a povinného.

7. Odvolací súd s prihliadnutím na podpornú argumentáciu žalovaného v podanom odvolaní s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011, sp. zn. 3 MCdo 20/2010 (R 48/2012) konštatoval, že predmetné rozhodnutie sa týkalo predovšetkým prelomenia názoru JUDr. Mazáka, v zmysle ktorého podanie excindačnej žaloby spôsobuje prerušenie exekučného konania a exekútor nie je oprávnený ďalej po podaní takejto žaloby pokračovať v exekúcii. Z uvedeného rozhodnutia však podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný účelovo vyňal konštatovanie, že žalobca, ktorý podal excindačnú žalobu o vylúčenie vecí z exekúcie, sa v exekučnom konaní môže domáhať

povolenia odkladu exekúcie z dôvodu, že možno očakávať zastavenie exekučného konania, opomenul však skutočnosť, že zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu a ani zo žiadneho rozhodnutia vydaného k tejto konkrétnej otázke, nevyplýva záver žalovaného, že žalovaný ako tretia osoba má právo podať návrh na odklad exekúcie. Odvolací súd poukazuje na ust. § 56 ods. 1, 3 a 4 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie návrhu na odklad exekúcie z rôznych v zákone uvedených dôvodov je len povinný, sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný nebol aktívne legitimovaný na podanie návrhu na odklad exekúcie. Konštatoval, že napokon s výnimkou žalovaným uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sa okrem iného vzťahovalo na exekučné konanie vedené za inej právnej úpravy Exekučného poriadku, na rozdiel od vo veci spomínaného exekučného konania (absencia ust. § 56 ods. 5 EP), väčšina právnickej obce sa zhoduje v názore, že tretia osoba nie je oprávnená podať návrh na odklad exekúcie, keďže ju na to neoprávňuje žiadne z ust. § 56 Exekučného poriadku, je len oprávnená domáhať sa povolenia odkladu exekúcie podaním podnetu na vydanie rozhodnutia o odklade exekúcie a to prostredníctvom ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku. V prípade podania podnetu na povolenie odkladu exekúcie nejde o návrh na odklad exekúcie a teda samotné účinky ust. § 56 ods. 5 Exekučného poriadku nenastanú (nedošlo k podaniu návrhu na odklad exekúcie, len k podnetu, pričom je neisté, či súd postupom podľa § 56 ods. 2 EP uvedenému podnetu vyhovie a začne konať ex offio). Záver, že návrh na odklad exekúcie nie je oprávnená podať tretia osoba nepriamo, podľa odvolacieho súdu podporuje aj znenie ust. § 56 ods. 8 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie o odklade exekúcie doručí súd povinnému, oprávnenému a exekútorovi poverenému vedením exekúcie, nie však tretej osobe.

8. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že postihnuté finančné prostriedky boli viazané účelovo na účet kolaterálu, t. j. že nejde o peňažné prostriedky v dispozícii povinného, odvolací súd zdôraznil, že v danom prípade išlo o peňažné prostriedky, ktoré pri zmluvách o bežnom účte podľa ust. § 708 a nasl. Obchodného zákonníka sú vo vlastníctve banky, avšak predmetom exekúcie príkazom pohľadávky je vždy len pohľadávka povinného voči banke, ktorá v čase vydania exekučného príkazu, t. j. dňa 18. augusta 2009, ako aj v čase zrušenia zaistenia zo strany príslušnej prokuratúry dňa 21. apríla 2011 existovala. Žalovaný nikdy nerealizoval žiaden zápočet svojej pohľadávky voči povinnému v rámci exekučného konania a takýto zápočet po doručení exekučného príkazu ani realizovať nemohol z dôvodu, že je vylúčený. V závere odvolací súd dodal, že z ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, ako aj z rozhodnutí súdov nižšieho stupňa vyplýva, že doručenie exekučného príkazu banke spôsobuje vznik povinnosti banky vyplatiť pohľadávku aj v prípade, ak ide napríklad o peňažné prostriedky uložené na termínovaných účtoch, pričom termín splatnosti ešte nenastal.

9. Proti druhému a tretiemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 420 písm. a/ CSP tým, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomocí súdov a podľa ust. § 420 písm. e/ CSP tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd a napokon podľa ust. § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ďalej prípustnosť dovolania odôvodnil podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a súčasne podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Žalovaný zhrňujúc skutkový stav veci v dovolaní namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu s poukazom na ust. § 382 CSP. Podľa žalovaného rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné, založené na iných právnych záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie tvrdiac, že odvolací súd si sám doplnil skutkový stav, bez toho, aby riadne doplnil dokazovanie a nariadil pojednávanie k takémuto doplnenému dokazovaniu, čím znemožnil žalovanému, aby uskutočnil jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v súlade s ust. § 420 písm. f/ CSP. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. a/ CSP namietal nedostatok právomoci, a zároveň príslušnosť odvolacieho súdu. Podľa žalovaného konanie o poddĺžnickej žalobe nie je možné viesť po vyhlásení konkurzu na majetok pôvodného dlžníka (spoločnosti KENTI, s. r. o.). V tejto súvislosti

žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo 7. decembra 2017, sp. zn. 20 Cdo 4896/2017 a mal za to, že Okresný súd Bratislava I vôbec nemal právomoc o takto uplatnenom nároku žalobcu konať a rozhodovať, konanie mal zastaviť bez meritórneho rozhodnutia vo veci samej. Keďže Okresný súd Bratislava I napriek nedostatku právomoci vec rozhodol a prejednal, podľa žalovaného vo veci rozhodoval nezákonný sudca (resp. konajúci súd v takom prípade nebol správne obsadený), čím bola naplnená vada zmätočnosti podľa ust. § 420 písm. e/ CSP. Vo vzťahu k namietanej prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP žalovaný prípustnosť dovolania vyvodzuje z toho, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (421 ods. 1 písm. a/ CSP) ale tiež z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP. Podľa žalovaného sa dovolací súd nezaoberal otázkou, či má mať nezákonne vydaný exekučný príkaz prednosť pred zákonnými kvázi suspenzívnymi účinkami podaného návrhu na odklad. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3MCdo/20/2010 (R 48/2012). Vo vzťahu k uvedenej právnej otázke žalovaný uviedol, že príkaz na vykonanie exekúcie príkázaním z účtu v banke z 24. júla 2009 sp. zn. EX 116/09 bol preukázateľne v rozpore so zákonom, a preto nemôže mať prednosť pred zákonom (kvázi suspenzívné účinky podaného návrhu na odklad). Žalovaný preto zastáva názor, že nemal povinnosť previesť peňažné prostriedky v zmysle § 96 ods. 3 Exekučného poriadku. Podľa žalobného odvolací súd vo svojom rozhodnutí nerešpektoval právny názor vyjadrený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. októbra 2011 sp. zn. 3MCdo/20/2010 (R48/2012) a Ústavného súdu Slovenskej republiky z 4. novembra 2015 sp. zn. I. ÚS 472/2015. Z uvedeného dôvodu v zmysle § 449 ods. 2 CSP žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušil, nakoľko nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozsudku odvolacieho súdu. Zároveň navrhol odklad vykonateľnosti rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP.

11. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol dovolanie žalovaného v súlade s ust. § 448 CSP zamietnuť ako nedôvodné.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 427 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

13. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. a/ CSP tým, že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov.

16. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci je daná, ak súd rozhodol vo veci, ktorá nepatrí do jeho právomoci. Do právomoci súdov v civilnom sporovom konaní patrí prejednávanie a rozhodovanie súkromnoprávných sporov a iných právnych vecí, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány (§ 3). Pokiaľ súd pri skúmaní procesných podmienok konania dospeje k záveru, že nie je daná jeho právomoc na konanie vo veci v zmysle § 3 a nie je daná ani právomoc iného orgánu na jej prejednanie a rozhodnutie, súd nemôže konanie pre tento nedostatok zastaviť (čl. 152 ods. 4

Ústavy SR), ale otázku právomoci musí riešiť vždy pozitívne, vo svoj prospech, teda vec musí prejednať sám. Článok 46 ods. 1 Ústavy SR totiž zakotvuje právo na súdnu ochranu ako základné ľudské právo, obsahom ktorého je možnosť každého domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Právo na súdnu ochranu súvisí so zásadou zákazu denegatio iustitiae, spočívajúcej v tom, že súd je povinný vykonávať súdnictvo, a tak chrániť práva a oprávnené záujmy tých, ktorý spadajú pod jeho jurisdikciu. Súd nemôže odmietnuť výkon súdnictva s odôvodnením, že predmetný spoločenský vzťah nie je upravený právnym predpisom. Táto situácia nikdy nemôže byť na ujmu strany konania, a preto tým vzniká súdu povinnosť vziať vec do svojej právomoci, vec prejednať a rozhodnúť. Vádu nedostatku právomoci nemožno použiť, ak ide o vecnú alebo miestnu príslušnosť súdu. (viď Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1360). V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd nemal právomoc vec rozhodnúť a prejednať, a preto nie je daná procesná vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. a/ CSP. Dovolací súd poznamenáva, že obchodná spoločnosť KENTI, s. r. o. nebola a ani nie je účastníkom sporu a ani na žalovaného nebol vyhlásený konkurz, preto súd mal právomoc vec prejednať a rozhodnúť a nie konanie zastaviť v zmysle Zákona o konkurze a reštrukturalizácií.

17. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ CSP, argumentácia žalovaného smerovala k tomu, že ak Okresný súd Bratislava I nemal právomoc vec rozhodnúť a prejednať (§ 420 písm. a/ CSP), tak vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

18. V dovolaní môže dovolateľ namietat existenciu niektorej z väd zmätočnosti uvedenej v § 420 CSP tak vo vzťahu k nedostatkom týkajúcim sa súdu prvej inštancie, ako aj vo vzťahu k nedostatkom týkajúcich sa odvolacieho súdu. Z hľadiska prípustnosti dovolania je však prípadná existencia vady zmätočnosti zaťažujúca konanie pred súdom prvej inštancie významná iba vtedy, ak zároveň zaťažuje konanie aj pred súdom odvolacím, alebo vtedy ak bola vada zmätočnosti namietaná pred odvolacím súdom, pričom tento nedostatok odvolací súd neodstránil. Táto skutočnosť vychádza z rešpektovania inštančného postupu a predovšetkým zo skutočnosti, že zákon zveruje právomoc odstraňovať prípadne nedostatky v konaní súdu prvej inštancie odvolaciemu súdu, na základe procesnej aktivity strany sporu, a to nielen samotným podaním odvolania, ale najmä obsahom samotných odvolacích námietok. Dovolací súd zastáva názor, že dodatočné spochybňovanie obsadenia súdu prvej inštancie, nemôže založiť prípustnosť dovolania. Vyššie citované závery sú plne aplikovateľné aj na rozhodovanú vec, v ktorej bol žalovaný v celom priebehu sporu zastúpený advokátom, pričom prípadný nedostatok týkajúci sa obsadenia súdu prvej inštancie nenamietal v prvoinštančnom a ani v odvolacom konaní a predmetnú námietku vzniesol prvýkrát až v dovolaní. Predmetná námietka týkajúca sa výlučne konania na súde prvej inštancie (Okresného súdu Bratislava I) nemôže byť predmetom meritórneho dovolacieho prieskumu. Prípustnosť dovolania žalovaného preto z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP nevyplýva.

19. Podstatná časť argumentácie žalovaného, odôvodňujúca prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP smerovala k nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu súvisiaceho s tým, že odvolací súd bez nariadenia pojednávania doplnil dokazovanie a založil svoje na iných právnych záveroch ako rozhodnutie súdu prvej inštancie a k tomu, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné.

20. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

21. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa

všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

22. Podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 384 ods. 1 CSP). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie (§ 384 ods. 2 CSP), a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (§ 384 ods. 3 CSP). O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd.

23. Viaanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), sa vzťahuje na skutkové zistenia uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd ich môže zmeniť alebo doplniť, prípadne inak modifikovať iba po vykonaní, t. j. po opakovaní alebo doplnení dokazovania. Podmienenie zmeny skutkových záverov súdu prvej inštancie opakovaním alebo vykonaním nových dôkazov vyplýva zo zásady priamosti a ústnosti civilného sporového konania. V prejednávanej veci vo vzťahu k posúdeniu splneniu predpokladov pre úspešné podanie poddĺžnickej žaloby však odvolací súd skutkové zistenia súdu prvej inštancie nijako nespochybnil. Opakovaním dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie sa v zmysle ustanovenia § 384 ods. 1 CSP rozumie opakovanie nie všetkých dôkazov, na ktorých je rozhodnutie odvolacieho súdu založené, ale iba takých dôkazov, o výsledkoch správnosti ktorých má odvolací súd pochybnosti. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav dostatočne a na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd sa teda so skutkovými závermi súdu prvej inštancie stotožnil, preto je namieste záver, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať (§ 384 ods. 1 CSP). Keďže odvolací súd nezistil ani existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania (§ 384 ods. 2 a 3 CSP) a pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriechil zákonu, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, a preto žalovaný uvedenú námietku v dovolaní vytýka neopodstatnene.

24. Dovolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku žalovaného, že rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Skutočnosť, že žalovaný mal na vec odlišný názor a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenie o zmätočnosti napadnutého rozhodnutia a existencie vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

26. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/

vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

27. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď 2Cdo 203/2016, 3Cdo 158/2017, 4Cdo 14/2017, 7Cdo 140/2017, 8Cdo 141/2017; pozri tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382).

28. V danom prípade žalovaný v dovolaní uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávosti, ku ktorým podľa jeho názoru došlo pred odvolacím súdom. Žalovaný ako právnu otázku od vyriešenia ktorej záviselo v posudzovanom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 v spojení s § 438 ods. 1 CSP), vymedzil otázky súvisiace s podaním excindačnej žaloby a návrhu na odklad exekúcie. V súvislosti s riešením právnej otázky poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/20/2010 z 13.októbra 2011 ako aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4. novembra 2015 sp. zn. I. ÚS 472/2015.

29. Ako už dovolací súd vyššie uviedol, právna otázka položená dovolateľom v dovolaní musí byť zásadná pre rozhodnutie vo veci, čo znamená, že od jej vyriešenia záviselo rozhodnutie súdu v spore. Žalovaným položená právna otázka uvedené kritérium nespĺňa a jej formulácia opomína základné závery rozhodujúce pre právne úvahy odvolacieho (i prvoinštančného) súdu. Pre záver o tom, že ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor sporovej strany, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver najvyššieho súdu rozhodujúceho o dovolaní.

30. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie vyplýva, že predmetom sporu bolo posúdenie, či boli naplnené všetky predpoklady pre úspešné podanie poddĺžnickej žaloby, v rámci ktorej sa žalobca domáhal voči žalovanému svojich nárokov na zaplatenie sumy, na ktorú by mal právo, ak by banka neporušila svoje povinnosti v zmysle ustanovení § 95 až 99 Exekučného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že žalovaným vymedzená právna otázka nebola kľúčová, relevantná pre rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko je bez právnej relevancie vo vzťahu k posudzovanému prípadu. Preto ani žalobcom uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/20/2010 nemôže predstavovať rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého by sa odvolací súd odklonil pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie v posudzovanom prípade. Teda, pokiaľ predmetom vyššie citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu nebolo riešenie konkrétnej právnej otázky, podstatnej pre rozhodnutie predmetnej právnej veci, uvedené rozhodnutie nemôže byť ani podkladom pre vyslovenie prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolací súd dodáva, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 2 CSP nepostačuje tvrdenie dovolateľa, že závery odvolacieho súdu považuje za nesprávne, prípadne, že nesúhlasí s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu, pokiaľ v dovolaní zákonom predpísaným spôsobom nevymedzí dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tak, ako je vyššie uvedené (viď bod 27 a 28). Keďže absentuje vymedzenie právnej otázky, od ktorej sa mali súdy odkloniť, je možné konštatovať, že aj žalovaným

označené rozhodnutia zdôrazňujú jeho nespokojnosť so skutkovými zisteniami konajúcich súdov.

31. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

32. Z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP vyplýva, že otázkou relevantnou pre prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (hmotnoprávna alebo procesnoprávna, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), a nie otázka skutková. Riešenie skutkovej otázky (quaestiofacti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania; to znamená, že pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec a pod. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestioiuris) prebieha v procese právneho posudzovania vecí, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad. Ak v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

33. So zreteľom na dovoláciu argumentáciu žalovaného treba osobitne pre daný prípad zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne (iba tá) právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie.

34. Tak ako dovolateľ vymedzil právnú otázku (či má mať nezákonne vydaný exekučný príkaz prednosť pred zákonnými kvázi suspenzívnymi účinkami podaného návrhu na odklad) musí dovolací súd konštatovať, že jej vyriešenie nebolo rozhodujúce pre právne posúdenie veci. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov pre úspešné podanie poddĺžnickej žaloby v súlade ustanovení § 103 Exekučného poriadku. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že doručením exekučného príkazu žalovanému (jeho právnenému predchodcovi) ako banke, tento bol podľa ust. § 96 Exekučného poriadku povinný exekučný príkaz bez ďalšieho rešpektovať a v zmysle doručeného exekučného príkazu plniť. Žiadne zákonné ustanovenie neprisudzuje samotnej banke oprávnenie posudzovať, či je exekučný príkaz vydaný v súlade so zákonom, resp. plnenie na základe vykonaného exekučného príkazu odopriet/nevykonať. Pokiaľ ide o už vydané exekučné príkazy, neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by prikazovalo súdnemu exekútorovi tieto zrušiť len z dôvodu, že bol podaný návrh na odklad exekúcie. Exekútor ako osoba nadaná právomocou štátu v oblasti výkonu exekučnej činnosti môže konať len to, čo mu zákon dovoľuje a môže rušiť exekučné príkazy len z dôvodov stanovených zákonom. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že posúdenie danej otázky nemá pre rozhodnutie v spore zásadný význam a ani jej odlišné posúdenie nemôže pre žalovaného privodiť priaznivejšie rozhodnutie v danom spore.

35. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že otázka, ktorú dovolateľ nastolil v podanom dovolaní tak nebola zásadnou otázkou, na ktorej by spočívalo rozhodnutie týchto súdov a preto táto otázka nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia. Podľa odvolacieho súdu ani v tejto časti dovolania dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod zákonom predpokladaným spôsobom.

36. Dovolací súd na rámec uvedeného poukazuje na vnútornú rozpornosť argumentácie dovolateľa,

zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, v kontexte ním namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], ale tiež z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP], teda z dôvodov, ktoré sa navzájom prima facie logicky vylučujú.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. a/ e/ a f/ CSP, ani k splneniu podmienok pre prípustné a dôvodné dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ CSP, ako aj ustanovením § 447 písm. f/ CSP.

38. Dovolateľ v podanom dovolaní podal aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia (ust. § 444 ods. 1 CSP). Keďže dovolací súd dovolanie odmietol, o návrhu na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia už nerozhodoval.

39. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.